

СЕН-ДЖОН ПЕРС ИЗ „ОРИЕНТИРИ“

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

„... Ще ви накарам да заплачете, това е преголяма милост посред нас.

От милост заплачете, не от мъка — заяви Певецът на най-хубавата песен; —

от чистото вълнение в сърцето, чийто източник за мен е неизвестен,

като мига пречист в морето, който винаги предхожда свежия ветрец...“

Говореше тъй морският човек със думите на морския човек.

Възхвала тъй отдаваше, възхвала и на любовта, и на копнежа за морето

и към Морето все, отвред, това изтичане на всички източници на наслада.

„Това е разказ, който ще разкажа, разказ, който ще изслушате.

Това е разказ, който ще разкажа както подобава, с такава милост той ще е разказан, че ще трябва да се радвате.

Ще бъде разказ, който е желан в безгрижното нехайство към смъртта,

такъв ще бъде в свежестта си за човека със сърце безпаметно,

че ще ни бъде благосклонност обновителна, като ветрец от устието при вида на светлините по брега.

Измежду всичките, които ще го чуят, свити под голямото дърво на мъката,

малцина няма да се вдигнат, да се вдигнат с нас и да поемат път, усмихнати,

сред папратта на детството и тропота от преминаващите жезли на смъртта.“

3

Поезия за съпровод към хода на съдбовна рецитация, прославяща Морето.

Поезия в съзвучие със песента на хода в обиколка около Морето.

Като подхващане на обиколка около олтар, като незрима гравитация на хор покрай затворения кръг на строфата.

Това е песен за морето, но каквато никога не са изпявали, Морето в нас ще я изпее:

Морето, в нас нахлуло, до насищането на дъха, до заключителното слово на дъха,

Морето в нас, понесло своя свилен свист откъм простора, с цялата си свежест на нечакана печалба за света.

Поезия за стихване на треската във навечерието на презморско пътешествие. Поезия, за да се изживее по-достойно навечерието на насладата ни от морето.

Това е тя — мечтата за морето, но каквато никога не са мечтали и Морето в нас ще я мечтае:

Морето, в нас втъкано, чак до водораслените свои бездни, Морето в нас, тъчащо дългите си часове от светлина и дългите си пътища от мрак —

и всяка волност, всяко раждане и всяко разкаяние, Морето, все Морето в неговия морски прилив,

в изобилието от мехури, в мъдростта, просмукана от неговото мляко, ах, в свещения кипеж на неговите гласни — свитите девици! Свитите девици! —

Морето — то самото само пяна и подобно на Сибила сред цветя на своя трон железен...

Stype=prosepoetry

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.